

Copacul vieții

Ah, câte schimbătoare primăveri
Peste Copacul vieții au trecut...!
Dar frunzele care-au gândit la fel
I-au fost și răsărit, i-au fost și scut;
I-au fost și sens, și dor, și mântuire
Mustind de seve roșii arzătoare -
Șuvoi de clorofilă curgătoare,
Statornică dorință de Unire.

Și câte vânturi vinete, barbare
Au încercat corola să-i știrbească...!
Dar frunzele care-au gândit la fel
Le-au îngânat o doină românească;
Le-au spus ce este pentru noi Tăcerea,
Cum doarme Infinitul în Coloane
Și cum la repezi, reci și vechi bulboane
O mamă încă-și toarce mângâierea.

O toarce-n ritm trăgănat, străbun,
Pe-acorduri de viori enesciene,
Că frunzele care-au gândit la fel
Dansează cu-mpliniri rubensiene;
În valsul lor seren, simplu, tăcut,
Au vrut ca împreună, împreună doar,
Să apere al vremilor altar,
Și jurământ, și Poartă de sărut.

Că va rămâne, tot ce-i moștenire,
Al tău, al meu, al nostru-al tuturor,
În cartea vieții rescriind iubire
De glas străbun, de frate și de dor;
Iar viforele rele, hapsâne, hrăpărețe,
Ce-au încercat frunzișul să-i dezbine,
Au învățat că fruntea sus se ține
Cu neclintire și priviri semețe...

Au învățat că tot ce este-al vieții,
Al vieții până-n veci o să rămână -
Atât cât frunzele-or gândi la fel
Și n-or ajunge din smarald- țărână.
Că tot ce-i românesc nu va pieri
Cât noi prin Eminescu vedem ceru,
Cât l-om avea la masă pe Vieru
Bătrânul Prut nu ne va despărți...!

Cât vom avea o inimă comună
Vom prinde cât mai multe Centenare,
Privind din vis, de pe Pământ, din Lună
Cum România noastră e tot mare;
Cum graiul ei rostit și-n vreme veche
Ca buciumul răsună printre fii,

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, ED. A XII-A, 2018-2019
SECȚIUNEA POEZIE
NR.86

Trezindu-i pe cei morți și pe cei vii,
Făcând cu glasul divinator pereche.

Că prin credință Dumnezeu ne ține
Și pasul drept, și slova neatinsă -
Tu, nație de frunze diamantine,
Nu te lăsa de iarna vieții ninsă!
Iar tu, Copac de viață purtător,
Înfîge-ți rădăcini primordiale
Și caută-le frunzelor o cale
În visul strămoșesc și primitor!

Sunt o corabie

Sunt o corabie în mijlocul furtunii, rămasă-n palma mării agitate.
Mă clatin, mă așez ușor pe-o strună și scot doar armonii imaculate.
Îmi flutur steagul alb pe obrazul zării și desenez un strigăt de-ajutor,
Mă-nchin în fața sortii și a mării, mă-mbrac în ceruri, în pământ și dor.

Doar unda străvezie mai încercă să îmi răspundă-n scânteieri bizare.
Nu sunt aici, și nu știu cum și unde mi-am transformat credința în blazare.
Pe puntea mea stau ochii înserării care clipesc în adumbriri mărunte.
Mă văd și val și tâmpla îndurării, și deal, și vale, și izvor, și munte...

Mă văd, m-aud, mă-mprăștii și m-adun în respirația mării prea fierbinte.
M-am rătăcit prin constelații dure, cu vechi origini cosmice-n cuvinte.
Privirea mea – catarg semeț, nefrânt – s-a agățat pe albastrul care doare,
Iar gânduri, remușcări și necuvânt cerșesc lumină sus, la porți de soare.

Și-n calea mea, Poseidon, cu forță, împarte marea-n bocete și-n cânt,
Aprinde printre creste albe torțe și-mbracă umeri simpli de pământ.
Chiar dacă glasul lui turbat e jalea, eu spintec valuri, vise, nopți stinghere,
Sunt o corabie ce își croiește calea printre suspine, urlet, crez, durere.

Acum, sunt mii de goelete la un loc, sfidând furtună, zei și mări amare,
Sunt cântec, și speranță, și noroc, și infinit, și-apus, și răsărituri clare.
Sunt tot ce vrea sau nu divinitatea să-mi prindă în destinul necuprins,
Sunt dorul, și fiorul, și dreptatea, și scâncet slab cu zâmbet glacial și nins.

Îmi strâng catargele cu mângâieri de vele și mi le-nchin în umbre unui cer.
Eu evadez din cercuri efemere, sfioasă, să nu întinez o lume de mister.
Mă repliez în somnul meu acvatic, pe lucii perne-n alge vii, marine.
Sunt o corabie. Îmi vântur pași albaștri pe drumuri mișcătoare și divine...

Regăsire

Mă regăsesc în toate - aici, mereu și-acum,
Cu ochi de flori și frunze ca o frunte,
Cu trunchi căliți în stare să înfrunte
Toamne și ierni, și visuri prinse-n fum.

Și zbor, și zbor în timp, și timpu-n mine,
Cu orele-n urechi pulsând iubire;

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, ED. A XII-A, 2018-2019
SECȚIUNEA POEZIE
NR.86

Aud cum cântă tot ce simt, aud
Acorduri răsfirate într-un dud
și pașii moi pe trupu-mi – fericire.

Și tot aud grădinile cum cântă
În suflute, în gânduri și în vrere -
Și-alină orice spasm, orice durere,
Cu glas amorf ce tace și descântă.

Cu zori în colțul gurilor închise,
Din zâmbet, ele trec la răs mustind
De fețe vesele ascunse-n iarbă;
Și venele –nghețate încep să-mi fiarbă.
de dorul prins de vânturi gâlgâind –

În tânguiri de mers docil, prielnic,
Șoptesc și spun povestea regăsirii,
Când ochii mei sunt albi trandafirii
Ce-agață zile-n anotimpul-sfeșnic.

Cu ramuri împletite în lună nouă,
Dansează-ncet născând beatitudini
Stelate, înnoite și profunde -
Îmi mișcă visul meu prin atitudini,
stropind în palma mea idei fecunde.

Ca o revoltă blândă, alintată,
Gândirea crește stropii noi de viață -
Și inima mi-e caldă dimineață
Plutind pe o grădină dedublată.

Că, Doamne, mi-ai dat fericirea mie
Să pot simți-n trăiri statornicia,
Să pipăi timp cu brațe vegetale;
De-aceea îți spun că toate-s ale Tale,
ca ochiul meu ce simte veșnicia...!

Prin harul de-a simți roua pe buze
Ea doarme pe polenuri mișcătoare -
De unde împlinire-atâta oare
Mi-ai pus în așteptările confuze?

Cum m-ai făcut grădină simțitoare
Cu-atâtea suflute-ntr-un singur stern
Și mi-ai dat graiul vieții vegetale...?
De-aceea îți spun că toate-s ale Tale -
și pasu-mi efemer, călcând etern...

Acum mă-mbraci în hainele cărunte
Ca pe un colț de rai rebel, întârziat;
Nu știu ce-i noțiunea de păcat
Dar am pecetea de păcat pe frunte.

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, ED. A XII-A, 2018-2019
SECȚIUNEA *POEZIE*
NR.86

Păcatul de a cerceta lumina,
Văzduhul de-al străbate uneori;
Când toate-s ale Tale, Doamne, toate -
Cum știe șoapta Ta să rabde, poate
îmi vezi doar ochii rătăciți în flori!?

Grădină, poate, sau secundă plină
Privește-mi, Doamne, chipul...sunt chiar eu!
Aici, acolo, veșnic și mereu
Mă cațăr pe liane de lumină...

Și levitez din când în când de teamă
Să nu se supere pe mine simplitatea,
Că-ating cu-obrazul proaspăt de grădină
O palmă necuprinsă, moale, fină
în care caut sensul, libertatea.

Că-atâta regăsire e-n Casa Ta
Încât mă simt și muritor și zeu.
Plimbându-mi umbra-n zări de catifea
Aud cum strigă toate „Sunt chiar eu...!”